

младата мома го очаква, за да отидатъ на вѣнчило. Вѣнчилото представя заминаване за онзи свѣтъ. Който е ликвидиралъ съ старитѣ си смѣтки, той спокойно заминава за онзи свѣтъ, сбогува се съ близкитѣ си, благодарни на майка си, на баща си, на братята, на сестритѣ си, че сж живѣли добре съ него, че е благувалъ между тѣхъ, и сега отива да работи, да служи на ближнитѣ си.

Когато напуща бащиния си домъ, младата мома мисли, че отива при своя възлюбенъ да благува. — Не, младата мома благува, докато е при майка си и при баща си. Напусне ли бащиния си домъ, и отиде при своя възлюбенъ, при господаря си, при дере-бея, тя започва да слугува. Сжщото се отнася и до младия момъкъ. И той мисли, че отива при своята възлюбена — дере-бейка да благува. Не, работа, служене го очаква тамъ. Щомъ дере-бейтъ и дере-бейката се събератъ на едно мѣсто, между тѣхъ се поражда търкане. Дето има търкане между хората, тамъ всѣкога Божественото разбирање на нѣщата е изключено.

Съвременнитѣ хора сж недоволни отъ живота, отъ всичко, което имъ е дадено. Тѣ живѣятъ въ мислитѣ, въ чувствата, въ благата на Бога и пакъ сж недоволни. Богъ е вложилъ въ тѣхъ редъ дарби и способности и пакъ сж недоволни. Въпрѣки всичко това, тѣ търсятъ нѣкакъвъ щастливъ животъ отъ нѣнъ нѣкжде. Това значи, да търсятъ